

กฎหมายอาญา

มาตรา 1 - 58 , 107 - 208

(บรรยายครั้งที่ 5)

อ.นวรรตน์ กลิ่นรัตน์

27 มิถุนายน 2563

เจ้าพนักงานไทยกระทำผิดนอกราชอาณาจักร

ม. 9 เจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยกระทำ
ความผิดใน ม.147 - 166 และ ม.200 - 205
นอกราชอาณาจักรจะต้องรับโทษใน
ราชอาณาจักร

(จำว่าเริ่มตั้งแต่เรื่อง จพง.ยักยอก)

ม. 9 เจ้าพนักงานกระทำผิดนอกราชอาณาจักร

1. ต้องกระทำผิดนอกราชอาณาจักร
2. ไม่จำเป็นต้องมีสัญชาติไทย
3. ไม่รวมความผิดต่อเจ้าพนักงาน

ม.143 ม.144

3

- เจ้าพนักงานตาม ปอ. ม.1(16) แก้ไขปี 2558

1. หมายถึงบุคคลซึ่งกฎหมายบัญญัติว่าเป็นเจ้าพนักงาน หรือ
2. บุคคลซึ่งได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่ว่าเป็นประจำหรือชั่วคราวและไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือไม่

ข้อสังเกต

1. ไม่ต้องคำนึงว่าเป็นข้าราชการรับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือนตามเนวฎีกาเดิมอีกต่อไป
2. ลูกจ้างไม่ว่าประจำหรือชั่วคราวก็เป็นเจ้าพนักงานได้ ถ้าได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการ

4

เจ้าพนักงานไทยกระทำผิดนอก ราชอาณาจักร

ม.147 - 166 และ ม. 200 - 205 ที่เป็นข้อสอบได้

ม.147 เจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์สินเคเบิ้ลบงกัทรัษันั้นเป็นของตน หรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินนั้นเสีย

ม.148 เจ้าพนักงาน ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจงใจเพื่อบุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น

ม.149 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน... เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น โดยมิชอบ เพื่อกระทำ การหรือไม่กระทำกรอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่

ม.157 เจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต

ม.158 เจ้าพนักงาน ทำให้เสียหาย ทำลาย ชอนเร้น เอาไปเสีย หรือทำให้สูญหายหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดอัน เป็นหน้าที่ของคนที่จะปกครองหรือรักษาไว้หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำเช่นนั้น

- ฎ.527/2475 จำเลยเป็นเลขานุการสถานทูตสยามเขียนข้อความ ลงในเช็คสั่งธนาคารจ่ายเงินให้จำเลย แลได้เซ็นปลอมลายพระ นามหม่อมเจ้าดำรงศักรราชทูตสยามว่าเป็นผู้สั่งจ่าย แต่ จำเลยยังหาทันรับเงินไม่ เหตุเกิดที่ทูตสยามประเทศเยอรมันนี้ ศาลฎีกาคัดสินว่า จำเลยมีตำแหน่งราชการในคณะทูตสยามและ ทำผิดในสถานทูต กฎหมายถือเหมือนว่าจำเลยทำผิด ภายในประเทศสยาม แลลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด 1 ปี 6 เดือน

ข้อสอบเนฯ สมัย 55 ปี 2545

ขงคำตอบ การที่นายเก่งเป็นเจ้าของพนักงานตำแหน่งเลขานุการสถานทูตไทยประจำประเทศปานากัว ยักยอกเอาเงินของทางราชการที่ตนมีหน้าที่ดูแลไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานยักยอกตาม ปอ.ม.147 ส่วนการที่นายเก่งขอให้นายกล้า อัครราชทูตไทยประจำประเทศดังกล่าวปกปิดความผิดของตนโดยตนจะนำมาคืนแก่ทางราชการและขอให้ค่าปกปิดแก่นายกล้าหนึ่งล้านบาท นายเก่งมีความผิดฐานขอให้ทรัพย์สินแก่เจ้าพนักงานเพื่อจงใจให้ไม่กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ ตามปอ.ม.144 (เทียบ ฎ.1035/2464) ความผิดตามปอ.ม.144 ไม่เป็นความผิดจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามปอ.ม.9 เพราะมิใช่ความตามที่บัญญัติไว้ใน

7

ปอ.ม.147 ถึง ม.166 และม.200 ถึงม.205 และถึงแม้ว่านายเก่งผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทยและกระทรวงต่างประเทศผู้เสียหายร้องขอให้ลงโทษก็ตาม แต่ ม.144 มิใช่ความผิดที่ระบุไว้ในม.8(1)-(13) นายเก่งจึงไม่ต้องรับโทษในราชอาณาจักรสำหรับความผิดฐานนี้ ส่วนความผิดของนายเก่งตาม ปอ.ม.147 อันเป็นความผิดที่ระบุไว้ในปอ.ม.9 และนายเก่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยด้วยนั้น แม้นายเก่งกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร นายเก่งก็ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามปอ.ม.9

8

ลองปรับข้อสอบเนฯ สมัย 43 ให้เข้ากับม. 9

นายสมานเป็นข้าราชการสถานทูตไทยซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองดาการ์ ประเทศเซเนกัล เขียนจดหมายถึงเพื่อนประเทศไทยว่านางสมรข้าราชการอีกคนหนึ่ง ของสถานทูตเป็นชู้กับคนขับรถของสถานทูต ดังนี้ นายสมานจะต้องถูกลงโทษฐานหมิ่นประมาทในราชอาณาจักรเพียงใดหรือไม่

ขงคำตอบ การกระทำความผิดในสถานทูตไทย ณ ต่างประเทศ มิใช่การ กระทำผิดในราชอาณาจักรเพราะสถานทูตไทยในต่างประเทศมิใช่ราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายของ ม.4 แต่โดยผลในการกระทำหรือในลักษณะแห่งการกระทำถือได้ว่านายสมานได้กระทำความผิดในราชอาณาจักร ตาม ป.อ. น.5 จึงลงโทษนายสมาน ฐานหมิ่นประมาทในราชอาณาจักร ได้

9

ข้อสอบสมัยที่ 64 ปี 2554

คำถาม นายชัยคนไทยเป็นลูกจ้างขับรถของสถานทูตไทยในประเทศปานากัว นายเด่นเป็นข้าราชการประจำสถานทูตไทยมีหน้าที่รับเรื่องการซ่อมยานพาหนะและกรอกข้อความในใบสั่งซ่อมรถยนต์เพื่อเสนอนายเก่งอุปทูตลงลายมือชื่อในใบสั่งซ่อมรถยนต์ นายเด่นใช้ให้นายชัยขับรถของสถานทูตไปส่งของส่วนตัวของตนที่สนามบิน นายชัยขับรถด้วยความคึกคะนอง รถเสียหลักเฉี่ยวชนต้นไม้ข้างทางได้รับความเสียหายคอมพิวเตอร์น้ำรัทหลุดจึงลักเก็บเอาไว้เป็นของตน นายชัยขับรถกลับมาสถานทูตและขอให้นายเด่นออกใบสั่งซ่อมรถยนต์ นายเด่นเกรงว่าผู้บังคับบัญชาจะรู้ว่าตนใช้ให้นายชัยนำรถราชการไปใช้ส่วนตัวจนรถได้รับความเสียหาย นายเด่นจึงนำใบสั่งซ่อมรถยนต์ที่ตนรับผิดชอบมากรอกข้อความว่ารถเกิดอุบัติเหตุในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แล้วลงลายมือชื่อนายเก่งปลอมในใบสั่งซ่อมรถยนต์เสียเอง แต่ยังไม่ทันได้มอบให้นายชัย นายเก่งทราบเรื่องทั้งหมดเสียก่อน ต่อมานายชัย นายเด่นจึงถูกส่งตัวกลับมาประเทศไทย และนายเก่งเดินทางกลับประเทศไทยแล้ว แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่นายชัยและนายเด่น

ให้วินิจฉัยว่า นายชัยและนายเด่นมีความผิดฐานใด และต้องรับโทษในราชอาณาจักรหรือไม่

10

ชงคำตอบ

นายชัยคน ไทยเป็นลูกจ้างไม่ได้เป็นเจ้าของงาน ขั้บรถของสถานทูตไทยชน
ต้นไม้ทำให้รถยนต์ได้รับความเสียหายและลักเอาคอมพิวเตอร์ไปเป็นของตน
นั้น การกระทำของนายชัยจึงไม่เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าของงานมีหน้าที่รักษา
ทรัพย์สินเบียดบังเอาทรัพย์สินเป็นของตน โดยทุจริตตามปอ.ม.147 แต่เป็นความผิดฐาน
ลักทรัพย์ข่อนายจ้างตามม.335(11) นอกราชอาณาจักร และนายเก่งอุปทูตคน
ไทยเป็นผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ นายชัยต้องรับโทษในราชอาณาจักร ตาม
ม.8 ว.1 (ก) และว.2 (8)

นายเด่นเป็นข้าราชการสถานทูตไทยจึงเป็นเจ้าพนักงานของรัฐบาลไทยมี
หน้าที่ทำเอกสาร กรอกข้อความลงในเอกสารใบสั่งซ่อมรถยนต์ เพื่อเสนอ
นายเก่งอุปทูตลงลายมือชื่อในใบสั่งซ่อมรถยนต์ ได้กระทำการกรอกข้อความ
ลงในใบสั่งซ่อมรถยนต์อันเป็นเท็จและปลอมลายมือชื่อของนายเก่งอุปทูต
การกระทำของนายเด่นจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่

11

ทำเอกสาร กรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการปลอมเอกสาร โดย
อาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่นั้น ตามปอ.ม.161 (เทียบฎ.635/2507) และมี
ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและโดยทุจริตตาม
ม.157 ด้วย (เทียบฎ.265/2543)นายเด่นเป็นเจ้าพนักงานของรัฐบาลไทย
กระทำความผิดดังกล่าวนอกราชอาณาจักร อันเป็นความผิดที่ระบุไว้ใน
ม.9 นายเด่นจึงต้องรับโทษในราชอาณาจักร

นอกจากนั้น นายเด่นยังมีความผิดตาม ปอ.ม.265 ฐานปลอมเอกสาร
ราชการซึ่งความผิดดังกล่าวระบุไว้ในม.8ว.2 (2) ซึ่งนายเก่ง
ผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษแล้ว ตามม.8ว.1 (ก) นายเด่นจึงต้องรับ
โทษตามม.265 ในราชอาณาจักรด้วย

12

ฎ.801/2562 ป.อ. มาตรา 147 เป็นบทบัญญัติที่ลงโทษแก่บุคคลที่กระทำความผิดที่เป็นเจ้าพนักงานและต้องมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการหรือรักษาทรัพย์ แม้จำเลยที่ 2 จะเป็นเจ้าพนักงานและเป็นภริยาของจำเลยที่ 1 ตลอดจนร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการเบียดบังเงินยืมทศรองราชการเป็นของตนโดยทุจริต แต่จำเลยที่ 1 เพียงผู้เดียวที่เป็นผู้ขอเงินยืมทศรองราชการและได้รับอนุญาต จำเลยที่ 1 จึงเป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการจัดการหรือรักษาเงินยืมทศรองราชการ แม้จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดต่อบทบัญญัติดังกล่าวก็ลงโทษจำเลยที่ 2 อย่างเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในการจัดการหรือรักษาทรัพย์แล้วเบียดบังทรัพย์เป็นของตนโดยทุจริตไม่ได้ คงลงโทษจำเลยที่ 2 ได้แต่เพียงในฐานะผู้สนับสนุนตาม ป.อ. มาตรา 86 เท่านั้น

13

ข้อสังเกต

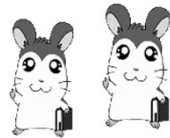
หากเจ้าพนักงานรับสินบนในขณะที่ทำงานที่ต่างประเทศซึ่งเป็นการผิดตามม. 149 โดยมีบุคคลธรรมดาที่เป็นคนไทยเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดและบุคคลธรรมดาคนนั้นมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนตามม. 149 ประกอบม. 86 แต่จะลงโทษบุคคลธรรมดาคนนั้นไม่ได้เพราะไม่ใช่เจ้าพนักงานแล้วจะลงโทษโดยอาศัยม. 8 ก็ไม่ได้เพราะม. 149 มิได้ระบุไว้ในม. 8 จึงลงโทษได้แต่เฉพาะเจ้าพนักงาน โดยลงโทษตามม. 149 ด้วยผลของหลักบุคคลในม. 9 การกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรตามที่ระบุไว้ในม. 9 หากเกิดในสถานที่ที่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดในราชอาณาจักร ต้องใช้มาตราอื่น ไม่ใช่ ม. 9 เช่น เจ้าพนักงานรับสินบนบนอากาศยานไทยซึ่งอยู่นอกราชอาณาจักร กรณีนี้ ต้องลงโทษเจ้าพนักงานตาม ม. 149 โดยอาศัยม. 4 วรรค 2 ไม่ใช่ ม. 9 และถ้าข้าม 5 หรือม. 6 แล้วก็ไม่ใช่ ม. 9 อีก

14

หลักการค้ำนึ่งถึงค้ำพิพำกษำ ในต้ำงประเทศ

มำตรำ 10 กำรกระทำผิดนอกรำชอำณำจ้กร

มำตรำ 11 กำรกระทำผิดในรำชอำณำจ้กร

15

1. กำรกระทำผิดนอกรำชอำณำจ้กร

มำตรำ 10 ผู้ใดกระทำการนอ

รำชอำณำจ้กรซึ่งเป็นควำมผิดตำมมำตรำ

ต้ำงๆ ที่ระบุใน มำตรำ 7(2) และ (3) หรือ

มำตรำ 8 และ มำตรำ 9 ห้ำมมิให้ลงโทษผู้

น้ันในรำชอำณำจ้กรเพรำะกำรกระทำน้ันอีก ถ้ำ

16

1. มีคำพิพากษาของศาลใน
ต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัว
ผู้นั้น หรือ

2. ศาลในต่างประเทศพิพากษาให้
ลงโทษและผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว

17

ถ้า ผู้ต้องคำพิพากษาได้รับโทษตาม
คำพิพากษาของศาลต่างประเทศมาบ้าง
แล้ว แต่ยังไม่พ้นโทษ ศาลจะลงโทษ
น้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับ
ความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่
ลงโทษเลยก็ได้ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงโทษที่
ผู้นั้นได้รับมาแล้ว

18

ข้อสังเกต เกี่ยวกับมาตรา 10

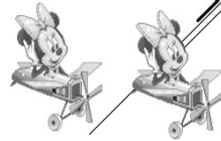
1. มาตรา 10 ไม่รวมกรณีมาตรา 7(1) และ (1/1) ซึ่งมาจากหลักป้องกันตนเอง จึงไม่คำนึงถึงว่าผู้กระทำผิด จะถูกลงโทษในศาลต่างประเทศแล้วหรือไม่ ศาลไทยลงโทษซ้ำ ได้

19

2. ไม่รวมการกระทำตามมาตรา 7 (2 ทวิ) คือความผิดเกี่ยวกับเพศตาม มาตรา 282 , 283 จึงถือเป็นข้อยกเว้นว่าศาลไทยลงโทษซ้ำได้ แม้ถูกศาลต่างประเทศลงโทษแล้ว

20

3. ต้องเป็นการกระทำผิดนอก
ราชอาณาจักร ดังนั้น จึงไม่ใช่
กรณีตามมาตรา 4, 5, 6

21

4. หลักในมาตรา 10 (1) ว่า ห้ามลงโทษ
ในราชอาณาจักรอีก ถ้ามีคำพิพากษาศาล
ต่างประเทศถึงที่สุดให้ปล่อยตัว ซึ่งอาจ
หมายถึงศาลยกฟ้องเพราะฟังไม่ได้ว่า
จำเลยกระทำผิดหรือคดีโจทก์ขาดอายุ
ความหรือเหตุผลอื่นที่ให้ปล่อยตัว
แต่ไม่ใช่กรณีที่หนีประกันมา

22

5. กรณีมาตรา 10 (2) ห้ามมิให้
ลงโทษอีก ถ้าศาลต่างประเทศ
พิพากษาลงโทษและผู้นั้นพ้น
โทษแล้ว

23

6. กรณีมาตรา 10 วรรคท้าย ซึ่ง
ผู้กระทำได้รับโทษแล้วแต่รับโทษไม่
ครบหลบหนีมาเสียก่อน ศาลจะ
ลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนด
หรือไม่ลงโทษเลยก็ได้ ให้เป็น
ดุลพินิจของศาล

24

ข้อสอบเนฯสมัย ๔๕ นายหลุยส์ นายโจและนายแจ็คร่วมกันปล้นทรัพย์ และฆ่าพระภิกษุไทย ๖ รูป ที่วัดไทยในสหรัฐอเมริกา นายหลุยส์กับนายโจถูกจับและฟ้องศาลในสหรัฐอเมริกา ศาลพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกนายหลุยส์ ๑๐ ปี ยกฟ้องนายโจ ส่วนนายแจ็กลบหนีเข้ามาอยู่ในประเทศไทย นายหลุยส์ถูกจำคุกอยู่ ๑ ปี ก็หลบหนีมาได้ จึงไปชวนนายโจและพากันเดินทางเข้ามาหานายแจ็คในประเทศไทย นายทองซึ่งเป็นบิดาของพระภิกษุรูปหนึ่งที่ถูกฆ่าทราบเรื่องเข้าจึงไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้นำตัวผู้กระทำความผิดทั้งสามคนมาลงโทษ

ถามว่าจะลงโทษนายหลุยส์ นายโจและนายแจ็คในประเทศไทยได้อย่างไรหรือไม่

25

คำตอบ กรณีเป็นการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร เหตุเกิดในสหรัฐแต่ผู้เสียหายเป็นคนไทย เมื่อพิจารณาตามมาตรา ๘ คนไทยเข้าไปเกี่ยวข้องในฐานะเป็นผู้เสียหาย นายหลุยส์ นายโจ นายแจ็คทำความผิดนอกราชอาณาจักรโดยผู้เสียหายเป็นคนไทย ผู้เสียหายคือบิดาของพระที่ถูกฆ่าได้ร้องขอให้ลงโทษในการกระทำความผิดนั้นเป็นความผิดฐานปล้นทรัพย์และฆ่าผู้อื่น นายหลุยส์ นายโจ นายแจ็ค ก็ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตาม ปอ.มาตรา ๘ (๔) (๕) แต่ว่านายหลุยส์ได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลต่างประเทศมาแล้วแต่ยังไม่พ้นโทษ ดังนั้น ศาลไทยจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้โดยคำนึงถึงโทษที่นายหลุยส์ได้รับมาแล้วตาม ปอ.มาตรา ๑๐ วรรคสอง

26

ส่วนนายโจมีพินักษาศาลต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวไปแล้ว
จึงต้องห้ามไม่ให้ลงโทษนายโจในราชอาณาจักรเพราะการกระทำความผิด
นั้นตาม ปอ.มาตรา ๑๐(๑)

ส่วนนายเจ็ดยังไม่มีคำพิพากษาของศาลต่างประเทศแต่อย่างใด กรณี
ไม่เข้ามาตรา ๑๐ เมื่อไม่เข้ามาตรา ๑๐ ก็เป็นเรื่องของมาตรา ๘ ศาลไทยมี
อำนาจลงโทษได้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

27

7. บัญญัติ มาตรา 10 ขึ้นมา เพราะเหตุว่า
ป.วิ.อ. มาตรา 39(4) ห้ามมิให้ฟ้องผู้กระทำ
ผิดอีกกรณีที่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดใน
ความผิดที่ได้ฟ้อง ซึ่งเรียกว่าฟ้องซ้ำ แต่มี
หลักว่าจะเป็นการฟ้องซ้ำ คำพิพากษา
เสร็จเด็ดขาดนั้นต้องเป็นคำพิพากษาของ
ศาลไทย ถ้า...

28

ถ้า มีคำพิพากษาเสร็จ
เด็ดขาดของศาลต่างประเทศ
จะพิจารณาเพียงว่าเข้ามาตรา
10 หรือ 11 หรือไม่

29

8. การกระทำผิดอาจมีหลาย
กรรม ถ้าถูกฟ้องเป็นบางกรรม
ในต่างประเทศ ศาลไทยก็ผูกพัน
เฉพาะการกระทำกรรมที่ศาล
ต่างประเทศพิจารณาไปแล้ว

30

ส่วนกรณีอื่นที่ยังไม่มีการฟ้องและ
ศาลในต่างประเทศยังไม่ได้
พิจารณาพิพากษาก็ถือว่าไม่เข้าอยู่
ในเงื่อนไขมาตรา 10
- ฎ. 4901/2555

31

ฎ.๔๕๐๑/๒๕๕๕ ศาลในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษจำเลย
ข้อหาค้าประเวณี แต่คดีนี้จำเลยกระทำความผิดข้อหาเป็นฐานะ
จัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อการอนาจาร และเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำ
การค้าประเวณีเป็นคนละข้อหากันและการกระทำต่างกัน การ
ห้ามมิให้ลงโทษจำเลยในราชอาณาจักรตาม ปอ.มาตรา ๑๐
ต้องเป็นการลงโทษเพราะการกระทำเดียวกัน คือ เมื่อลงโทษ
ข้อหาใดในต่างประเทศแล้วจะลงโทษข้อหาเดียวกันซ้ำใน
ราชอาณาจักรอีกไม่ได้

32

ฎ.๔๕๐๑/๒๕๕๕ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามปอ มาตรา 283, พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามปอ มาตรา 283 วรรคแรก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคสี่ เป็นกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษในข้อหาตามปอ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 5 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี มาตรา 9 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 1 ปี พิพากษาแก้เป็นว่า คำให้การจำเลยในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 9 เดือน

33

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

มาตรา 5 ผู้ใดเข้าติดต่อกับ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับรับบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอับอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท